

In dankbaarheid herdenken wij

Wilhelmina Henrica Bruggink-Hartgerink

vanaf 3 juni 1959 echtgenote van
Antonius Johannes Bruggink

Ze werd geboren op 4 april 1929 in Bentelo. Na een zeer zorgzaam leven is ze op 20 maart 2002, daags na het feest van Sint Jozef, de patroon van een zalige dood, plotseling, onverwacht, maar niet onvoorbereid thuis, in Zenderen, overleden, gesterkt door het sacrament van de ziekenzalving. Op maandag 25 maart is ze na de gezongen requiem-mis in de parochiekerk van Zenderen op het parochiekerkhof aldaar begraven.

Ze heeft in haar leven heel veel meegemaakt. In haar jeugd vond een ingrijpende ziekte plaats, waardoor ze haar verdere leven vol kracht en moed heeft weten op te bouwen.

Ondanks de mogelijkheid om door te leren heeft ze zeer bewust gekozen voor het boerenleven.

Ze kwam in de familie Bruggink en heeft zich daar altijd zeer dienstbaar opgesteld.

Samen met haar man heeft ze haar beste krachten gegeven om de boerderij aan de Bothorsterweg te maken tot een plaats waar het goed leven was en waar voor haar de hand van de Schepper zichtbaar aanwezig was. Vroom als ze was heeft ze veel gebeden en steeds Gods zegen over haar gezin en het bedrijf afgesmeekt. Bij tegenslagen raakte ze niet in paniek, maar zocht steun en troost in het gebed, bij God.

Ze is haar hele leven een biddend iemand geweest, die ook op

sociaal gebied haar steentje heeft bijgedragen aan een goede gezonde samenleving. Ze was 40 jaar lang actief lid van de KPO, Katholieke Plattelandsvrouwen Organisatie. Negentien jaar als toegewijd bestuurslid.

Ze werd moeder van vijf kinderen. Met haar man heeft ze zich altijd ingezet voor het geluk van hun kinderen en ze hebben hun best gedaan ze zoveel mogelijk liefde mee te geven voor hun gang door het leven. Ze leefde niet voor zichzelf, maar voor de ander. Op deze manier bracht ze in praktijk de idealen van Jezus Christus: Er zijn voor de ander. Samen bouwen aan een wereld van vrede en respect voor de medemens.

Haar liefde ging op de eerste plaats uit naar man en kinderen, maar ook de andere huisgenoten deelden daarin mee.

Ze was dankbaar voor de vijf kinderen voor wie ze mocht zorgen. Ze heeft het steeds met heel veel toewijding en liefde gedaan. Enorm trots was ze op haar kleinkinderen, die graag bij haar op bezoek kwamen.

Het moment dat er 4 generaties met haar op de foto verenigd werden, was een hoogtepunt in haar leven.

Dat leven werd plotseling afgebroken, midden in de nacht. Niemand had het verwacht. Er was geen tijd om afscheid te nemen. Tijd en eeuwigheid ontmoetten elkaar op dat moment toen alles in haar stil werd.

Voor haar betekende het een gaan naar de eeuwige liefde van God. Voor ons die achterblijven betekende het een moment van verschrikking, van verdriet en leegte. Dat de herinnering aan haar zorg en liefde voor ons die achterblijven, zonder haar, een troost mag betekenen. Wij zullen haar in dankbaarheid blijven gedenken.

Voor uw meeleven met ons verdriet bij haar heengaan zeggen we u heel hartelijk dank.

Familie Bruggink